В Буковині добре бути,
бо і Шипіт в Буковині.
Там гуляють сто опришків
з топірцями при долині.
А горівка в перебоях,
і цигани аж з Молдови;
На опришках — срібло, злото,
на дівчатах — чорні брови.

А там далі, при убочі,
там стояли три побої,
А в побоях не маєтки,
не світлиці, не покої, —
Але що ж то вам казати,
коли годі уповісти!..
Що столів там, що коверів,
що там пити, що там їсти!

Гей, то славна Буковина!
Сіль і хліб їй не бракує,
А пан двірник, русин з роду,
свої гості не рахує;
У хоромах пута меду,
коновками п'ються вина,
А в світлицях тілько світла,
що би-сь думав: тамка днина.

На підсіню також ясно,
там підклади настелені.
Там засіли три бояни,
що май славні в Буковині,
Та й на лірах приграють,
піють пісні давній славі:

О Нечаю, о Морозі,
о Хмельницькім і о Саві.

У світлиці за столами
пан капітан гайдамацький:
Червінь-злото в очі ловить,
молод, красний, стан козацький.
За столом ся розлягає
ясний топір коло него,
Дві му дівці на колінах —
я міркую: буде з него.

Буде, буде, пане Гіндо,
бо дівки то — ніби ружі:
Що то красні, чорноброві,
що то рослі, що то дужі;
А веселі ти, веселі,
ніби рибка, що гуляє,
Бо пан двірник — то їх батько, —
жартувати не спирає.

Що вни Гінду полюбили,
то нема вже що й казати!
Зрештов, люди, не дивуйте:
як же Гінду не кохати,
Коли гойний, коли буйний,
коли красний і хороший,
Коли хлопців має двісті,
а три бодні повні грошей.

П'є, сміється Юрій Гінда,
з дівочками ся голубить...
Уповіжте, люди добрі:
з них обох котру він любить —
Ци Марію, ци Аксеню?

Хто то годен зміркувати! —
Він і сам уже не знає,
з них котру му май кохати.

Бо обидві красавиці —
не іначей, але страта:
Що там очі за цигирні,
що за коси, що за шата!
А не лиці там, не лиці,
і не брови там, не брови!?
А смішок такий не найдеш,
би-сь ти з'їхав чтири Львови.

— Гей, пустіть мня, мої пави,
і надвір ся подивити,
Що там хлопці мої діють,
та й — собі ся покрутити.
— А я також йду гуляти, —
каже Мица до опришка. —
А ти, Сеню, будь у хаті:
он порожня, бачиш, флєшка.

"Почекай же, подла дівко:
тільки ти вже з ним гуляла!
Я ти фляшку вже доповню —
будеш ти ї пам'ятала!
Дві-три капці — буде доста, —
так ми баба ворожила:
Вже не пусто я циганці
три червоні заплатила".

— Гей, Маріє, гей, ци чуєш? —
А ходи ж бо вже до хати!
Чей, і я така, як люде, —
і мені мож погуляти.

— Аксенія добре каже:
йди, Маріко, до світлиці;
Я там также зараз прийду,
лиш вина всип до шкляниці.

"Почекай же, Сеню-суко:
ти вже тілько з ним гуляла!
Погулянє ти сегодне
будеш довго пам'ятала.
Дві-три каплі — буде доста, —
так ми баба наповіла:
Вже недурно та циганка
три червоні в мене з'їла".

— Гей, додому, Аксеніє!
Гей, до хати, капітане!
Я вина вам наточила —
ану борше, бо зоряне.
То вино, що ти приніс нам!
Гайда, борше лиш, борзенько,
Бо у хаті, гей, задуха,
а вно добре холодненько.

— Я вже й осьде, файна любко.
Ну ж, дівчата, — скло ми в руку!
Аксеніє: пуку-стуку!
Ну, Маріє: стуку-пуку!
Але пийте мені жваво,
би нічо ся не остало,
Бо вино се Токай родить, —
таких вин є дуже мало...

Стакан дзвонить, вино тече —
ані пік ся не лишило.
Сестри глипли ся, як змії,

а відтак на Гінду — мило.
Не дивіться, бідні сестри,
бо стовпом вже око стине...
Сеня крикла: — Гину, гину! —
А Марія впала — гине.

А капітан став та й думав
на вибиванім топорі...
Та й покинув своїх хлопців,
та й покинув сині гори.
Ходить світом без розуму,
ходить, плаче та питає,
Ци Марію, ци Аксеню
він май дужче-ді кохає?

...В Буковині добре бути,
бо і Шипіт в Буковині,
А там церков при потоці,
далі — цвинтар при долині:
Там сумують дві берези,
ніби кожда сльози ронить, —
Одна в сей бік ся нагнула,
друга в той бік голов клонить.